

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1940/2022
17.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гжрр1 2/21 од 09.11.2021. године, на седници већа одржаној дана 17.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гжрр1 2/21 од 09.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гжрр1 2/21 од 09.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Прр1 108/2021 од 20.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци због повреде права на суђење у разумном року исплати имовинску штету у износу од 42.460,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и износ од 312,88 динара, на име законске затезне камате доспеле у периоду од 01.02.2005. године до 12.03.2009. године, као и захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилка да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гжрр1 2/21 од 09.11.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбачена, а жалба тужиле одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду Прр1 108/2020 од 15.06.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилка је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете у износу од 42.460,00 динара, као разлике између износа потраживања које је тужиљи утврђено и износа потраживања одређеног за исплату решењем Привредног суда у Београду Ст 181/10 од 13.09.2018. године, којим је одобрена главна деоба стечајне масе стечајног дужника „Европа осигурање“ АД у стечају Београд. Решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 366/2019 од 11.03.2019. године утврђено је да је тужиљи повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку Привредног суда у Београду Ст 181/2010.

Према закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У конкретном случају, стечајни дужник „Европа осигурање“ АД у стечају Београд није привредно друштво са већинским друштвеним, односно државним капиталом, па Република Србија нема обавезу да тужиоцу накнади материјалну штету опредељену тужбеним захтевом. Обавеза Републике Србије да тужиоцу накнади захтевану материјалну штету не може се заснивати ни на члану 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, јер се одредбе наведеног члана односе на материјалну штету која настане због дужине трајања судског поступка, а не због неисплаћивања дуга од стране стечајног дужника. Нижестепеним пресудама је одлучено у складу са наведеним законским одредбама и закључком овог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете у износу од 42.772,88 динара, па вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра на дан подношења тужбе 16.07.2020. године. Из тих разлога се не ради о спору мале вредности у коме ревизија, према цитираним законским одредбама, није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић